811
Jón

Tima-Rima

Kvedin

af

Sæl: Joni Sigurdssyni

Landsbókasafn

Prentud i Kaupmannahofn
af Paul Herman Hbecke
1772.

I.

Opt eru Kvæda efnin rir,
ecki ad ſtundum parid;
eg ad ſkritid æfentyr,
i þo litid varid.

II.

Margt er ſer til gamans gert,
gedi þungu ad kaſta;
þad er ecki eingis vert,
ad eyda tid ann laſta.

III.

En ver getum ecki þad
Adams tetur rædur,
laſta ſletur landi ad,
loſtan meta brædur.

IV.

Ad ad varast hreckia hel
þo hogunum vid se undid:
maa og madur vera vel
verdi ei ad honum fundid.

V.

Fyrst er aastin ordin kollð,
elsku minka glodir,
lifdi eingi lifs aa ollð
er lofudu allar þiodir.

VI.

Þvi er ad breyta best sem kann
og bidia Gud sig naada,
tipta þræl, en tignarmann
talinu laata raada.

VII.

Beri madur letta lund
linaz rauna tetur,
eigi hann baagt um eina stund
adra gengur betur.

VIII,

Sumir hliota fæmd og vin,
sorg i annan Tima;

eptir biarta blidu ſkin
brunar dockva grima.

IX.

Hverfult lucku hiolid er,
hamingiu einn þo nædi,
oamynt fyrir augum mer
eins og leki oa þrædi.

X.

Kalla eg hræri kroppinn ond,
kortur moati er ſettur
eins og ſker-bord reiſt oa rond
rambar þar til dettur.

XI.

Sol, og moani ſynir olld,
ſama vitnar manna geb;
allir dagar eiga kvolld
inn til þeſſa ſvo hefr ſked.

XII.

Helld og lidid heims oa dag,
(Herrann þo þad viti)
figur undir ſolarlag,
ſyniz bregda liti.

XIII.

Þeir sem vilia vakna i saung,
og vondar kvalir flua,
undir, nott, þo ei se laung,
eiga sig ad bua.

XIV.

Teygir ei Daudinn tima vorn
þa tid er burt ad hallda;
þad eru æ oss ædlog forn,
allir skulld þær giallda!

XV.

Sækir daudinn siælfræding
svo sem hinn, þo sniki,
volldugum ecki, enn Vesæling
er visara himnariki.

XVI.

Lærdoms ment og lista sid
linar daudans bylgia
audinn skiliaz aller vid;
vrd, og gerdir fylgia.

XVII.

Þvi eigum ver fyrer sæl ad sia;
sa er hluturinn meiri

Þæ

þaa er holldid heimi fraa
hulid molld og leiri.

XVIII.

Hvernig sem ad hver einn let
Herra, rikr, snaudr,
þegar hann leggz i þetta flet
þaa er hann sagdur daudur.

XIX.

Hver einn sina byrdi ber,
biargar eingi vinurinn
þaa er eptir þyngst hvad er,
þad er ad standa Reikninginn.

XX.

Þo ad sæki sorg og kif
su er botin gæda
kemur aa eptir eilift lif
endast serhver mæda.

XXI.

Eptir otta og eymdar-hag
eigum Gud ad prisa
gefi oss drottinn godan dag
til gledinar upp ad risa.

XXII.

Mer er ecki i mansaung list,
misdnum kvaaser leynir;
af eylandi einu fyrst
upphafliga greinir.

XXIII.

Svo odulid segir fraa
sogdu Odins strindi,
landid hulid hvitum sniaa
heitir Osamlyndi.

XXIV.

Par er sterk og storlynd þiod,
stundum kemur ad gialldi,
umflotid med ymirs blod
undir Nordur falldi.

XXV.

Oflugr rikti aa odins-kvon
ordugr greifa iafni
Raanglaatur het Regingsson
renta fylgdi nafni.

XXVI.

Linnabolid linadi sorg,
lostinn kosti virdi,

heitir aa Zioli hofudborg,
henni greifian ſtyrdi.

XXVII.

Godr eigi Veriuver
vidur ſorgum þioada;
modur eina aatti ſer,
ollu gerdi hun raada.

XXVIII.

Gomul hora greifann bar
og gat, þo hofnum tapi
elli-ora Øfund var
ill, og forn i ſkapi.

XXIX.

Konu hafdi hann keypta ſer,
ſem kunni ad audnum þiona:
ſat i feſtum geira grer
og gomul kvennperſona.

XXX.

Honum var ecki hrundin leid,
hans þvi raadid bætti;
i ut-tektir allar reid
og arfa-ſkipta gætti.

XXXI.

Greifa þotti hun ſoma ſer
og ſinum hæſa dygdum,
het Agirnd, en ættin er
ell ca nedri bygdum.

XXXII.

Hann feck ſveina handa ſer,
hun nam pikur velia;
þann giorvallan herians her
hellſt er loangt ad telia.

XXXIII.

Undirſorull ca vid hann,
alla rægdi ſeka
hennar þerna honum ann,
hun het Slettireka.

XXXIV.

Raadskonan þar lagdi lid,
lifdi ca annara ſveita,
catti ſkamtinn allan vid,
Obleſſan nam heita.

XXXV.

Oll voru hiu ca Gioli ſvellt
þo herra folkid dafni;

Raang-

Rœnglœtr þann rœdsmann hellt,
Rogur var ad nafni.

XXXVI.

Þorf er ecki ad þræla lid,
þad se grant upp talid
oteliandi illþydid
er þar saman valid.

XXXVII.

Gamlir og ungir girnaz biorg,
godir og vondir þiggia;
eru kotin ærid morg
sem undir Hiolid liggia.

XXXVIII.

Gapastadir gardi næst,
gengu þœngad sveinar,
Þambarvellir þorp o:læst,
þar voru putur einar.

XXXIX.

Er hid þridia afbrags kot,
ut frœ stadarins trødum
halldid sialldan herra slot
heitir œ Prælastødum.

XL.

XL.

Fiorda hreidur fast vid Hool,
fenu segia þeir Velgi;
það er kallad Piofabool,
þetta er i orskots helgi.

XLI.

Sinni fru það Greifinn gaf,
en gardinn bygdi fooli
oatti rentu alla af
Agirnd, Piofabooli.

XLII.

Enn hiaaleiga ein var su,
(af henni minst eg hæli)
ifrid Gott var undir bu',
og het Lygibæli.

XLIII.

A koti þessu kvod var það,
(kann og ei landskuld greina)
ad gera allt sem Ofund bad,
og eingu hana leyna.

XLIV.

Stod i þessum kota krans.
kringlott Greifa hollin,

adrar

adrar bygdir otal lands
eins vid sio og siollin.

XLV.

Ecki luckan uppa molld
ollum bindr trygdir;
þar sem rikr rædr folld-
raafar snaudr um bygdir.

XLVI.

Orbirgdin var æríd stor
i ereiganna tafni;
karl gamall, og keirling for,
Kærleikur ad nafni.

XLVII.

Flockudu þau um breida bygd,
þo baaglega hysing fengi,
karlinum fylgdi kerling Trygd;
kleprott fraa eg þeim gengi.

XLVIII.

Hann var sveinn, en hun var mey,
hvert nam odru trua;
sidblendi þau aattu ei
unga lands vid bua.

XLIX.

Biorgudu ser med beiſkri ſut,
berum forum gengu,
foru daginn allan ut,
inni varla fengu.

L.

Pad var eitt um peſſi hræ,
par ſem giſting hlutu,
eingi lofadi inn i bæ
i uti-hus peim ſkutu.

LI.

Peim fyrr var borin fogur kraas
i fleſtum geſta bodum,
helldu nu oa husgoangsraas
og hofdu ei nog af rodum.

LII.

Faatækir pau fæddu oa laun
po fylgdi ei ſkylldu pyngia,
en urdu ad fordaſt, er pad raun,
alla landz hofdingia.

LIII.

Pad var eitt ſem olli pvi
eyddizt koſtr godr,

Pau

þau voru mestu ogunst i
hiaa Øfund, greifa modur.

LIV.

Fraa ungdomi er þad sagt
ei hann fyrir þeim bætti,
hafdi hann þannveg lag sitt lagt,
lek ad hennar drætti.

LV.

Øfund þumla opt i for
er hennar blaastr kalldur
þessi ogunst strid og stor
stadid hafdi um alldur.

LVI.

I ondverdu ei feck naad
þeim auke mikinn qvida,
en nu feck hun yfir-raad
aa sem tok ad lida.

LVII.

Þaug voru komin armod i
med eymd og Veslings hætti;
en hun Volldug vard af þvi
vina Stodin bætti.

LVIII.

LVIII.

Þetta heim að Hioli bar
herians kota mengi;
sögdu Karl og Kerling þar
kraunk um bygder gengi.

LIX.

Horfir niskur fis i flesk
fyrer því hyggst að rikia,
ottadiz það Agirnd mest.
ef þau kæmi að snikia.

LX.

Vill svo haga veiga-mað
að verði ei að þeim bagi,
og nu segir Øfund frá
eptir gomlu lagi.

LXI.

Øfund gefur soddan svar:
svo má ecki standa
bölvuð Kerling beit að vör,
og bles af þungum anda.

LXII.

Það er moti minni vild
að megi þau lifi forða

greí-

Greifann hitter tofrum tryllð,
og tekur ſvo til orda:

LXIII.

Nu er ad ſtorum nauduni vont
niſtir þad mitt lyndi
hefur þu ecki hiarta ſon
heyrt þau o-tidindi.

LXIV.

Beraz hlutir ecki ad
alla tima godir,
hann nam ſvara: hvad er þad
ſem hrellir ydur modir?

LXV.

Anſa naadi illa bygd
alla hrygd mer veitir
karlinn ſaa og kerling Trygd,
Kærleiki ſem heitir.

LXVI.

Illa buin, Elle mett
auka lenge baga,
feta luin full med prett
fraa oſs meingid draga.

LXVII.

Ad hlioti ſkada ſkylldugt er
ſkiolldur eingi hlifi
þau hafa ætid amad þer
allt froa modurlifi.

LXVIII.

Allra meſt þeim oangur feck
ad upp þig fæda kynni
vardi eg þig ſem votan ſeck
med vitſku og kvenpryddinni.

LXIX.

Þo þeim ecki væri i vil
þer veittiz ungum noadinn,
hefir ſvo audnan hagad til
þu hlytur yfir-radin.

LXX.

Þetta gaman þeim er ei froa
þo ad mogur ſniki;
hallda ſama hætti oa
hellzt i þinu riki.

LXXI.

Eru þau af frettum frod
falſid ſaman ſpinna,

ein-

einfallda og auma þiod
alla fróa þer ginna.

LXXII.

Gróadugur anfar gribbufon:
(geifar offinn forni)
þer eigid modir þeffa von;
þaug fkulu dæmd ad morgni.

LXXIII.

Mea þau foanga utan ef
ydar þræla lidur,
nu fkal gaanga bod og bref
um bygd oa allar fidur.

LXXIV.

Verdur mier ad vinum ftod,
vel þo ecki breyti,
mun eg gera mætu bod
miiu roadaneyti.

LXXV.

Mer um of er ecki þad
ut þau grey ad flæma,
þegar komum allir ad
eitt hvad munum dæma;

LXXVI.

Glotti Øfund glød i von
giørn øa allt hid veſta:
o! minn kæri elſku ſon
ecki møa þvi freſta

LXXVII.

Þad er frøa ad finni vorn
fyrir ſøarum pinum;
eg er brøadløat eins og born
i alldurdomi minum.

LXXVIII.

Greitt nam ſvara greifi jøa,
gedinu vill ei breyta,
løatid fara þræla þøa
þeirra ſtrags ad leita.

LXXIX.

Nu var kerling ordin ær
og olm i ſinni gøafu;
hydir, lemr, hrekr, ſlær,
en hreckia greyin ſvøafu.

LXXX.

Þræla hrinda blundi bad,
brigøal er ad ſitid kyrir,

hree-

hreckium vafdir halldid af ſtad
hyrdis rismaal fyrir.

LXXXI.

Anſa prælar allir þaa,
ecki hyru godir
hvert aa ad fara? hvern ſkal ſlaa?
hvad aa ad gera? modir!

LXXXII.

Þid ſkulud arka upp i bygd
eyda og ſneyda gledihag,
kærleika og kerling Trygd
koma med aa þing i dag.

LXXXIII.

Launin þiggid þid af mer
þaa med godum ardi,
þeſſu jaata prælarner,
þar med hlupu ur gardi.

LXXXIV.

Þar voru i þeim flocki
þiofgefinn, originn,
Illhreyſingur, ohocki,
Andvigur, og lyginn.

LXXXV.

Þeir fram komu þar um sid
þidum leidir grønnum,
sem jørdin heitir Hamingiuhlid
hyst af landnaams mønnum

LXXXVI.

Aa þvi heimili þiod var svinn,
þrælar leita af ser grun,
het Raadvandur husbondinn,
hans var kvenna Medaumkun.

LXXXVII.

Ecki breyta odi um þad,
inn i husid gaanga
kvaadust leita kærleik ad,
komner Trygd ad faanga.

LXXXVIII.

Hreckia bien haad og spott
høfdu aa sinum vørum
lasta þyen luku upp hvopt,
en lyginn var fyrir svørum.

LXXXIX.

Þegar bar ad þessum gard
þrælalid med ædi,

fei-

feigum ecki fordad vard,
fyrir voru þau bædi.

XC.

Ef sogdu bili svo til bar,
sinni lund ad þiona,
svæfd af elli sœtu þar
i sæng oc millun hiona.

XCI.

Hver til annars hlœgia fer,
en hionin bædi þegia,
her nu vel i veidi ber,
vondir prœlar segia.

XCII.

Oss eru undir augu leidd
ill med fylli klœkia
verda nœd og vœrdum eydd,
vid eigum þau ad sœkia.

XCIII.

Hionin segia: her hofum vid
hyst i ockar ranni
med þau eigid ecki þid
eptir rettum sanni.

XCIV.

Heiptin þræla hart ad reid
hellst ur øllum mœta,
svørudu bædi œ somu leid
søgdust naudug lœta.

XCV.

Argir þrælar ansa þœ:
illt er heimskum forda
yckur lid ei leggia mœ
Lyginn tok til orda.

XCVI.

Erendi hendi af þau rek
allar heyri þiodir
sem Rœnglœtur og Rœdafrek
ræsis baud oss modir.

XCVII.

Þid ef hysid þessi flon,
þeim eda veitid fædi,
liftopun og lima tion
leggz œ yckur bædi.

XCVIII.

Yfir hionin otta slo,
þvi illir hota fœri,

Kær-

Kærleik ut ad eyrum dro
einnin Trygd ad hoari.

XCIX.

Aumingianna orfaz taar,
argir kaudar þvinga,
uppa horadan hudar-klaar
hneptu Vesalinga.

C.

Oll var med ferd ill ad heim,
eingi þræla miskunar.
sogunni vikr ad hioli heim
hamora til kerlingar

CI.

Þreitist ecki bauga bil
þo bæri aara þunga,
gengur enn nu greisa til,
gefur ordid tunga.

CII.

Ef þu sonur kerling kvad
Kærleika villt tyna,
er þer best ad arka af stad
og enda heiting þina.

CIII.

Lengi eg mun ecki ad
uppoa þingid rida,
hvad skal mer ad hasta um þad
og hliota þar ad bida.

CIV.

Ecki qvida þarftu þvi,
þræla eg oadur kenda,
þeir eru fliotir ferdum i,
fyrri hef eg þoa senda.

CV.

Hann kvadz trua þessu þoa
þad mundi ecki fiærri,
segir bua sig þvi moa
ser hver stærri og smærri.

CVI.

Vox þar ædi, hark og hliod,
hloatur ur moata greida
til handa og fota hleypur þiod
oa Hioli stadinn eyda

CVII.

Þar var gledi, dryckia og dans,
daudanum eingir kvida,

þegar

þegar sáa allur fianda fans
for til þings ad rida.

CVIII.

Øfund fylgdi þegnum þar,
þo ei tauma spenni,
i einum vagni ekid var
Agirnd sat hiá henni.

CIX.

Hver einn ridur hart sem má,
hofdu ærid gaman,
þessi lydur þingid á
þusti allur saman.

CX.

Dreif ad folkid margt sem mý,
munu þeir login þreyta,
þingstadur á breidum by
Blodakur nam heita.

CXI.

Þing var sett á háavum hool,
hafnad þrældoms idium,
Agirnd sat á einum stool
innan i hringnum midium.

CXII.

Ranglaat heilsa ríkis menn,
redu oa kne ad falla
Øfund luta allir senn,
og eru med bèra skalla.

CXIII.

Upp ser hossar Øfund vid,
ordum hagar sinum:
hliota skulud heidur þid
sem hlydid syni minum.

CXVI.

Því vil eg gledia þetta folk,
þriflig mælti kella,
hólvadri sinni briosta-miolk
Vikarinn oa nam hella.

CXV.

Med oalsgum þad gribba gaf
og geds formoala sinum;
nu skulu drecka allir af
eptir vilia minum.

CXVI.

Þetta sl um þingid geck,
(þo ei styrdi lucku,)

fle-

flestir af því fengu sneck;
en furdu misjaft drucku.

CXVII.

Sleptu dygd og drengskap þaa,
Daad, og trygdum vina,
ollum vid þad eitur braa
sem elldinn kenndi sina.

CXVIII.

Agirnd hliop um allan hring
eins og villdi kanna;
hun var ad faa ser falleg þing
og fala gripe manna.

CXIX.

Brognum þackar baugaey,
borgun villdi þriota,
en ef segia sveinar nei
svivirdingu hliota.

CXX.

Í því hopinn seggia siaa
senda Ofund kendi,
þegar vega þingid aa
þriotum liotum vendi.

CXXI.

Þrælar mæla og herda ad hliod
hingad ad þingid færum
afgomul og elle-mod
eru i saudar gærum.

CXXII.

Haudurin lokka hvit sem traf
hallda faum tonnum,
er hofdu þocka adur af
ollum bestu monnum.

CXXIII.

Asyndin var ordin rir,
ad ollu breytt nema hvarma-stein,
augu hans þau eru skir,
en i henni fogur og hrein.

CXXIV.

Ofund stundi og vard bla
ognarlig hia monnum,
þegar bundin bædi sa
bolvud nisti tonnum.

CXXV.

Ecki vard ad godu uppgrip,
gerdiz fatt ad skioli,

Raung.

Raanglaatur med svartan svip
sat aa domara stoli.

CXXVI.

Fylgdi Raanglaat sidur sa
hann sinnti ei maala veriu
lagdi nidings urskurd aa
æ med nye hveriu.

CXXVII.

En ef leid hica illum vom
argur þessi galldur,
var hann aa því eptir kom
i olucku tvosalldur.

CXXVIII.

Margur af því meidsli hlaut
og mætti illu grandi
nu var aa honum þessi þraut
því var hann ostillandi.

CXXIX.

Nu voru doms menn nefndir þar,
sem naudsyn þotti stæsta;
Ofstopi þar efstur var
og Illgiarn honum hid næsta.

CXXX.

CXXX.

Flaraadur og Framgiarn þaa
finum seſs hver naadi.
Saavis, Ottar uti fraa,
allir ad sama raadi.

CXXXI.

Einga vondſku af þeim þraut;
Illgiarn veſt til lagdi.
hver i eyra annars laut;
en Ottar sat og þagdi.

CXXXII.

Ranglats af því reidi vex;
reckar vid ei standa;
allir þessir illir sex
o-maga dominn vanda.

CXXXIII.

A Protocollinn prenta þar,
Med prettum gegnum drogu;
hørd og rotin honum i var
hud af skollatou.

CXXXIV.

Blek af krumma blodi því,
sem best er sagt aa hrini,

fal-

falskir penna fengu i
fiodur af kelldu svini

CXXXV.

Ad ætt þau spurdu alla um kring,
en þeir flestir soru,
fundu eingan fiormenning
þvi fiarrskyldari voru.

CXXXVI.

Þotti ofgomul þægilig
þeirra ad trua sogum,
fengu ei til sveita sig
svarid, ad rettum logum.

CXXXVII.

Þvi var stans á þeirra hvopt
um þetta efni ad gera,
ad þeim þotti ecki gott
til undanfæris vera.

CXXXVIII.

Þeirra á milli þræta ill
þessu af nam risa;
þau af ollum eingi vill
i guds nafni hysa.

CXXXIX.

Ofund segir: adferd su
eigi megi hlyda;
dugir ecki ad doska nu
og daginn tekur ad lida

CXL.

Sannliga nu syniz mer
bid sækid rœad hioa konum;
fyrst bad eingi ykkar ser
af ollum vitringonum.

CXLI.

Eg ad visu veit bann sid
vestan her i landi,
ef bau hysid, erud bid
allir og sama bandi.

CXLII.

Adur fyrr eg af beim hlaut
illan kvilla og baga;
eg hef buid ad beirre braut
badan af mina daga.

CXLIII.

Bvi er mitt rœad, og bess eg get
bœa er og enda vandi,

ad

ad þaug rati hrygdar hret
heliar til farandi.

CXLIV.

Svo þo eigi i sem lengst
eins aa nott og degi,
og þeim verdi um andlaat þreyngst
aadr en drepaz megi.

CXLV.

Eg hefi andstygd aa ad siaa-
illar herians skrædur,
somir ei þeim sitia hiaa;
segid upp dominn brædur.

CXLVI.

Gledi ordum Agirnd aa
upp nam greifi kastá:
laattu oss heyra hringa naa
hvad segir þu kiærasta?

CXLVII.

Ecki er heidur ad hyski þvi
her um sveitir skridur,
þvi er mer leidur þaanka i
þurfa manna lydur.

CXLVIII.

Felaus grey ad fædu ſnaud
ſoatæktar ſvo kenni
vinna ei þo veitt ſe braud,
veſt eru gamal menni.

CXLIX.

Mognud Ofund mællti þaa
maagkonu vid ſina:
mer hefir lengi litiz aa
liſt, og kvenndygd þina.

CL.

Dregur audinn þu ad þer,
þo æ vilier meira;
en eg maa einhvern ædri mer
ecki ſiaa ne heyra.

CLI.

Anſar greifi: er mitt bod
ollum fridi ſleppa
burt er fe, og frænda ſtod,
fraa er um ſkylldu hreppa.

CLII.

Rogſamlig i rædum ſin
rembihnutinn bindur

hey-

heyrid þer hvad modir min
mællti pillta kindur.!

CLIII.

Doms menn hiala, heyrdum ver
hennar raadid fina
þad vor skyllda allra er
ykkur hlydni ad syna.

CLIV.

Þar med hofdu ad domi drog,
dauf var soddan þula;
Citerudu Syrpu-Løg
sidasta Capitula.

CLV.

Landz svo hagar lagi þar
hia lydum þeirra sveita;
undir hædum vatn þad var
Vidbiod letu heita.

CLVI.

Fisk er ecki ad fœa ur því,
af frosti leggur valla,
einn er holmi hyl þeim i,
Hardaangur þeir kalla.

CLVII.

Þeir segia, sem það hafa sed,
þar og gert að hyggia,
hann se vaxinn hrisi með
sem hart er að liggia.

CLVIII.

Ber hann hverki hæð ne hool,
hulinn steinum liotum,
ecki fæst þar annað skiool
enn undir vidarrotum.

CLIX.

Þar skal vera þeirra bygð
þo að kenni nauda
Kærleikur, og kerling Trygð
kveliest svo til dauda.

CLX.

Nu ei skilið eptir er
það afla kunni mædu;
þau skulu fara þangað ber,
það fyrir utan fædu.

CLXI.

Bidi þau þar skin og skur,
skadinn daudann leni;

þeim ef komaz kroggum ur,
kæfa skal i feni.

CLXII.

Arftækur skal engi sœa
eptir þeim sem heitir,
og rækur øllum retti frœa
raunar vel hvad breytir.

CLXIII.

Ef þeim nockur leggur lid,
og linar þessu grandi,
hann skal missa fe og frid',
fiørid o-bætandi.

CLXIV.

Hver ad sok er sannur sœa
þeim sinnir lifs um stundir,
fast og laust þad fe hann œa
falli Rœnglœt undir.

CLXV.

Þeim mœa godu ordi ad
eingi hedan af venda,
þau skulu deya i þessum stad;
þar er Domur œa enda.

CLXVI.

Bygdu dominn lydir lands,
er lesti flesta kanna,
oa o-logum andskotans,
og allra vestu manna.

CLXVII.

Ofstopi med einga ro
upp red domin lesa þoa;
Flaraadur vm falsid bio,
Faavis hlo og sagdi joa.

CLXVIII.

Ottar þagdi, eckert kvak
ur hans heyrdiz gomi,
þoa lydir hofdu lofatak
ad lesnum þessum domi.

CLXIX.

En Raanglaatur ansar til
Ottar þu þinn gickur!
ertu ecki oss i vil
ad ollu her sambyckur?

CLXX.

Stod hann uppoa beinin blaut,
biugur miog ad lita,

au-

augunum hann Ottar gaut
svo utaa vard hid hvita.

CLXXI.

Oskynsemin ollir mer,
allan brestur frama,
hvad sem herra þoknaz þer
þaa litz mer hid sama.

CLXXII.

Ydur styggia i eingu vil,
annars hel mun kanna,
eg vil segia Amen til
allra gerninganna.

CKXXIII.

Gfund vitni um þad ber
ad henni nu ei þotti par;
þrisvar let hun þylia ser
þennan dom til skemtunar

CLXXIV.

Kerlingar var kiaptur graar
keyrdur upp med skollum,
hafdi hun ecki i hundrad aar
hlegid med honum ollum.

CLXXV.

Hennar af því gladdiz geð.
greidaz þotti vandi
kimin þackar koppum með
kossi og handabandi.

CLXXVI.

Se eg það kvað syrpan vest
soddan mœa vel hrosa,
nu er gert fyrir nesin flest
sem nærfellt villdi kiosa.

CLXXVII.

Að þau kanni kuldahel
og komi alldregi i vora sveit,
þetta er rett og það fer vel
þau hafa lengi verið heit.

CLXXVIII.

Bragnar hættu þingi því;
ur þessu er buið að rœða.
færdu sidan fiortion i
sœtæklinga bœða.

CLXXIX.

Kvœdust bunir þegnar þar
þegar að bragdi skommu.

var

var það allt í einu já
allir hlyddu mömmu.

CLXXX.

Nu fær aumur að þeim séð
eingi, ráð svo batni,
Ríærleik drógu og kerling með
kviknakin að vatni

CLXXXI.

Er af verkum auðsien trú,
eikina laufin pryða
þegar allur þángað nú
þing heimur nam ríða

CLXXXII.

Ei er fáar að naudum nytt,
nu skal yfer taka;
þeim var boðum undan ytt
að áralausum flaka

CLXXXIII.

Yfir þaug dreif öldu bað
ut af þó ei kafni;
hungrud ráku holma að,
höfdu land fyrir stafni

CLXXXIV.

CLXXXIV.

Þau munu pinaz þar um ſtund,
þeſſu maa vel trua,
aadur enn koma aa þaa grund
ſem almenningar bua.

CLXXXV.

Nu var aa Øfund eingi ſtans
oldrud beitte tungu;
hun var kaat og kvad vid dans,
en kaudar undir ſungu.

CLXXXVI.

Æ! hvad gladvær er min lund,
upp minn gengur hagur,
eg hefi ratad oſkaſtund,
er nu tima dagur.

CLXXXVII.

Fyrſt heim greyum fengud mein
fært med nogu grandi,
hedan af ræd eg ollu ein
eins aa ſio og landi.

CLXXXVIII.

Øl og koſtur er hiaa mer
eigi vegin a reidſlu;

Þvi vil eg bioda hølldum her
ad Hiole ad þiggia Veitslu.

CLXXXIX.

Graadugur þessu gleypti vid,
gaur hver þacka naadi,
verdur fegid vonda lid,
sem vargar fagna braadi.

CLXXXX.

Vildu allir þriotar þar
þessa veitslu kenna,
gripur hver sinn giarda mar;
gangvararnir renna.

CXCI.

For ad Hioli hirdin øll,
her fyrir Øfund greiddi,
Raanglaatur i hæava hsll
og hans modir þa leiddi.

CXCII.

Saman i hveriu sæti var
sessunautur og maki,
allir Domsmenn eptir þar,
en Ottar a hurdar baki.

CXCIII.

CXCIII.

Tolu gesta ei telia maa
er til sin Ofund kallar;
Þo mun eg segia sannleik fraa
sidunum innan hallar.

CXCIV.

Þar skal supa horna-hver
hver sem nidur rennur,
ragna þar til rockur er,
og raudt þeim fyrir brennur.

CXCV.

Sagt fyrir skoalum skomm og spott,
skapraun lygi mesta
upp i eyrun œrid gott,
en af heyrandi hid vesta.

CXCVI.

Verdur stockott aud og snd,
æruna sumir missa,
brenna ef klappa berri hond
en bitaz þegar þeir kyssa.

CXCVII.

Ecki grætur uthellt blod
annars brædra tveggia;

undir

undir bordum illsku-þiod
ymsa i gegnum leggia

CXCVIII.

Í flestu illu fara ad kaf,
fals og pretti næra,
strokin manndygd aptur af
eins og roskud gæra

CXCIX.

Peirri veitslu og þessum hag
þo ad vinid orni,
sidsta vetrar segia upp dag
þad sumarid kemur ad morgni

CC.

Þo þeir skenki skaala flod
skard i gæfu segi,
loatum drekka þessa þiod;
þad ofundum eigi.

CCI.

Pad bar til um þessa tid,
þad er ad segia lika:
komu born i Saimingin hlid,
hoskur sveinn og pika.

CCII.

Raadvandur sem rikti þar,
reckar drogu af því grun
fromur þeirra fadir var
fæddi bædi Medaumkun.

CCIII.

Þeirra af því gladdiz geð,
gengu yndis vegi
bornin litu lifi med
lokfins orend eigi

CCIV.

Fengu af því hionin hros,
hofnudu ollum þiosti
nærdu born sem litid lios
þaug lœgu œ modurbriosti.

CCV.

Vex upp sveinn og vœna mey
en vantadi skirnar prydi;
villdi uofn þeim veita ei
vigdur hempu-sidi.

CCVI.

Af sogunni ecki sed eg fœ
um sidir hver þad gerdi;

maa og ſke að oſkird æ
alla daga verdi

CCVII.

Ottinn þreyngir ædi ſtor,
oll er villt af hrædſlu bygd,
kolludu hion og kyrt þad for
Kiærleik ſvein, en meyna Trygd.

CCVIII.

Sa het Timi ſem mer gaf
ſogu þeſſa og fleira;
henni er rotid aptan af,
ecki las eg meira.

CCIX.

Enda liodin þar mig þraut,
þeſſum od ei breyti;
taki hun nafn af tedum naut
og Tima-Rima heiti.

CCX.

Ecki er retti ollum hioa
upp halldid a gillda vog,
gerla mega garpar fioa
gaanga log ſem hafa tog.

CCXI.

Lof ſie gudi er log oſſ gaf,
lydur ef þeirra gætir;
mikid helldur miſkun af
Magnus lagabætir.

CCXII.

Otal ſkamma i ſer ber
Øfundin med dockva brun;
modir vamma allra er,
andſkotanum ſteypti hun.

CCXIII.

Henni fylgia ſvik, og ſynd,
ſverdid, reidi, orvænting,
ægyrnd, hatur, orettind,
og allra handa ſvivirding.

CCXIV.

Gud oſſ kenni godan ſid,
gefi ad fordaz þetta,
halldi mønnum heidur vid
hærri og lægri ſtetta.

CCXV.

Øfugur ſmidur arkar ſæ
er ytte dverga lidi,
bindur ſkyndi enda æ.
allir lifi i fridi.

Annnur

Tima-Rima

kvedin

af

Joni Einarssyni

logrettumanni i Vadlasyssu og buanda

ad

Hraukbæ.

I.

Fordum hafa frodir menn
fagnad sonar blandi;
nockrir munu það nyta enn
nu á voru landi.

II.

Ágæt rim med alldahring
áttu menn her lengi,
og svo frodan fornkvedling
fram hvad timinn gengi.

III.

Nu maa heyra hver ed vill
og hallda vel i gaati,
upp er settur annar still
eptir kongs mandaati.

IV.

Inn til lyda yfir vallds
ut kom pessi fræding
seitiaan hundrud aarum alls
eptir Christi fæding.

V.

Pad var fyrsta alldar aar
einka solarinnar
i Tungl vlld voru talin klaar
tiu en ecki minna.

VI.

Nu mun eptir nyum sid
nockurn vegin verda
Rim reglurnar reisa vid
og raanga meining skerda

VII.

Messu daga riman rett
reingiz og svo vida

enn-

ønnur hef þvi inn þar sett
erindi nockur sidar.

VIII.

Fyrst er nottin framviſud
fræguz allra tima
meyan ol þœa mann og gud
mun ſvo byriaz rima.

IX.

Anno mundi þuſund þriu
þar med hundrud niu,
œrin. ſis þar œalit þu
aukin vid ſextiu

X.

Œtta dœgum eptir þad
umſkurn polldi vanda
ætla eg þœa ſe audreiknad
allt fram ad þrettœnda.

XI.

Sis til Geiſla-nætur nær
nefnir rimu letur
Antonius fiorar fœr
fyrir midian vetur.

XII.

Ætid friaadag eptir hann
ad oss þorrin stillir,
en rimspillir þvi raada kann
þar reiknast ein aa milli.

XIII.

Agnes fiorar, eins ad Paals
um vendingar degi
aatta fram ad øllðin friaals
offurs haatid segi.

XIV.

Get eg lidin gøfug Jol
þaa geck i kirkiu meya,
Simon drottni sig befol
og sagdiz vilia deya.

XV.

Ein til Blasius er þaa nott
eptir þetta talin,
vertid byriar bragna drott
burdug saman valin.

XVI.

Nitian Petur postuli fær,
plagar titt ad snioa,

en

en Matthias einar tvær,
um þad kemur Goa.

XVII.

Sis til Jons eg segi her
sóa var biskup mætur,
hvern þann tid sem hlaupaar er
hefur hann átta nætur.

XVIII.

Þremur nottum þar vid auk
þá er Fridriks dagur;
vorid skin, þo vari hnauk
vænkaz lyda hagur.

XIX.

Gloggvar sex til Gregors tel
Gvendur fiorar eigi
en Geirþrudi eina vel
og átta bodunardegi.

XX.

Verdi hann dimbil dogum á
dyggvir bervar álma
fagra messu flytia þá
fyrir daginn pálma.

XXI.

En iafndægurt ætlum vær
eptir ſigur-verki,
ſioalf þoa gengur ſæl og ſkær
ſolin i hruts merki.

XXII.

Heit dagur og hoatid glæſt
hellſt i viku einni
fyrir, oa, edir eptuir næſt,
ecki mun hann ſeinni

XXIII.

Æ einmoanadar tungli eg tel
tyndan allan hoaſka
þridia ſunnudag þad er vel
þoa ſkal hallda Poaſka.

XXIV.

Til Magnuſar tuttugu og tvær
telz froa Mariu meſſu,
ſoa nu ſtendur ſumri fiær
i ſeirna rimi þeſſu.

XXV.

Sio til Jons eru ſagdar nær,
(ſatt er þad eg greini)

þœa hefur Marcus trauſtar tvœr-
telſt þad gagn daginn eini.

XXVI.

Fimtu daginn fyrir hann
fœr þu ſumarid blida,
en œa Marcum er ſialldan,
eda degi ſidar.

XXVII.

Tveim poſtulum taldar ſex
tvœr til kroſſins nœtur
tolf Hallvardi talan vex,
truliga haf œa gœtur.

XXVIII.

Fyrir Hallvard finna mœa
frelſis daga rika;
vermemi breyta viſtum þœa,
og vinnu hiuin lika.

XXIX.

Til Urbani tiu faun
tolf ad Norbert fœri
finſt i viku fyrir hann
fardagarnir vœri.

XXX.

Vid Norbertum her med hefst
hœa-sumarid goda,
afla von og grasid gefst,
gagnid eykur þioda.

XXXI.

Tvær Medardi tel i aar
tidkast idiur storar;
Barnabas mun þiggia þriar,
þa hann Vitus fiorar.

XXXII.

Ad Botolfi enn tvær fœast
ungu lombin harma,
missa bædi miolk og aast,
mædur einnig iarma.

XXXIII.

Vika lidur full þar fra,
fœddist Johann tiœdur,
solstodurnar penkium þa
þremur nottum œdur.

XXXIV.

Nætur fimm ad Petri og Paal
plaga enn þriar ad linna

upp

upp stod Maria all forsiœl
Elizabet ad finna.

XXXV.

Seliumanna-messu ad
mœtar sex eg hneigi;
alþing verdur uppbyriad
oc þeim sama degi.

XXXVI.

Sancti Margret simm þar froa
fær med blomann grœna
hunda-dagar hesiast þoa
og heya-safnid vœna.

XXXVII.

Sis þorloaki fœri fyrst
simm ad Jacobs degi
midt sumarid mun þoa vist,
moa þad bregdast eigi.

XXXVIII.

Er midt sumar alldri fyr
enn hun þorloaks messa
oc fimtu dagin fyrsta eptir
fram um Viku þessa.

XXXIX.

XXXIX.

En frœa Jacob tvennar tvær
tolunni halltu beinni;
Olafs messa fyrri fær
fimm eru til himnar seinni.

XL.

Sis hefur Laurent; sokn var grimm
sem hann hlaut ad lida
til Mariu messu fyrri fimm
su fremst var gullhlads hlida.

XLI.

Bartholomæus niu nær
nætur skalltu velia
til hofud-dagsins fimm þu fær
fylliliga ad telia.

XLII.

Ægidius sdlast þriœr
ad ber haustid mæta,
Maria sis su meyan kloœr
mektar blomid sæta.

XLIII.

Sex ad krossi sidan tel,
sio Mattheum froda.

ætta miðlaſt Michael
mektar engli goða.

XLIV.

Til Dionis tiu nætur
timinn nǽer plaga,
hann var Biſkup harla mætur
halldinn fordum daga.

XLV.

Sio að Gallus ſegium vær,
ſumri fer að halla,
lyſi eg enn þá liða tvær
Lucam þion gudſpialla.

XLVI.

En að Simon og Judam
eru tiu nætur;
veturinn með hørku ham
her ſig finna lætur.

XLVII.

Friǽdag næſta fyrir þá
finnum vetrar bragi,
hann ber Simon ſiǽlfan á
ſiðaſta i lagi.

XLVIII.

XLVIII.

Enn þꝛꝛ fiorar eru til
allra helgra messu;
efnis nu ei auka vil
erendin frꝛꝛ þessu.

XLIX.

Tiu hefur Marteinn tamur ꝛꝛ snilld
truna bodadi hreina,
adrar tiu Maria millde
og mæt zecilia eina.

L.

Ein til Clemens er þꝛꝛ rett
innt i mærdar siodi,
Andres sis og svo hef eg frett
seggurin mælsku frodi.

LI.

Barbꝛꝛra vill fiorar fꝛꝛ
(fæstir menn þad lasta)
sunnudag fyrir segiaz mꝛꝛ
samnliga iolafasta.

LII.

Tvær til Nichulꝛꝛs truliga gæt,
talan er su þioda,

adrar

adrar tvær hefir Maria mæt,
mektin allra flioda.

LIII.

Afram lengra er min lyst
itum liodin greina
Lucia færi eg fiorar fyrst
og frægum Magnusi eina.

LIV.

Atta Thomas tviburi fær,
teiknar stodur solar,
biskup þorlaak biodist tvær
buist hver til Jola.

LV.

Nu er lasid frosta far
fært a þagnar hlunna
þad var byggt til þoknunar
þeim sem midur kunna.

LVI.

Liuft eg beidi lesarann
lagyrdum ad hnilla,
en ef læra ein hver kann
ei mun fyrir mer spilla

LVII.

Forn erindi fimtan þu
fær med kvædi nyu
þau hin yngri eru þriu
yfir fiorutiu.

LVIII.

Hann er lasid liodasafn
let i rimu buna
og ser hefur umbreytt nafn
arkar smidsins suna.

LIX.

Gud sem flestum gefi nad
ad gæta vel timanna
svo Ver komumz lifs og lad
i liosid himna ranna.

LX.

Oss vardveiti alla stund
ædstur Hirdir þioda
Heidursmenn og hyrlig sprund
halldi nu til goda!

pd 29.
Edward Thorkell.

4-C-4